

บทที่ 5

วรรณคดีในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ (The Reconstruction and Reactionary Periods : 1865-1915)

วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ (Black Literature in the Reconstruction Period) และสมัยปฏิกริยา (Reactionary Period) คือวรรณคดีที่ได้รับความสร้างสรรค์ขึ้นในสมัยหลังสงครามกลางเมืองเป็นต้นไป ซึ่งตรงกับระยะเวลาตั้งแต่ ค.ศ. 1865 จนถึงประมาณ ค.ศ. 1915 ลักษณะสำคัญของวรรณคดีในสมัยดังกล่าวก็คือ วรรณคดีมีความหลากหลายและโดดเด่นมากยิ่งขึ้น กวีและนักประพันธ์ล้วนเสนอเรื่องราวที่สะท้อนชีวิตและปัญหาของชนผิวดำหลังจากการล้มเลิกระบบทาส กวีและนักประพันธ์สำคัญ ๆ ของสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ ได้แก่ พอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ (Paul Laurence Dunbar) ชาร์ลส์ ดับลิว. เชสนัท (Charles W. Chesnutt) ดับลิว. อี. บี. ดู บัวส์ (W.E.B. Du Bois) บุเกอร์ ที. วอชิงตัน (Booker T. Washington) และเฟนต์ัน จอห์นสัน (Fenton Johnson) เป็นต้น วรรณคดีที่สำคัญเป็นประเภทกวีนิพนธ์ นวนิยาย เรื่องสั้น ความเรียง สุนทรพจน์ ชีวประวัติและอัตชีวประวัติ

บทนี้ จะบรรยายคุณลักษณะของวรรณคดีสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศที่ได้รับความกระทบกระเทือนจากสภาพแวดล้อมหลังสงครามกลางเมือง และจะบรรยายชีวประวัติของกวีและนักประพันธ์ที่สำคัญ พร้อมศึกษาวรรณกรรมที่มีชื่อเสียงของกวีและนักประพันธ์เหล่านั้น โดยละเอียด

1. ลักษณะของวรรณคดีชนผิวดำตั้งแต่ ค.ศ. 1865-1915

เมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1865 ระบบทาสถูกล้มล้าง ทาสผิวดำได้รับเสรีภาพ แต่สงครามก็ได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างหนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคใต้เพราะทั้งชีวิตและทรัพย์สินต่างสูญเสียนั่น ความปราชัยจากสงครามกลางเมืองจึงกระทบกระเทือนสภาพจิตใจของผู้คนทั้งผิวดำและผิวขาว แม้ว่าชนผิวดำจะได้รับเสรีภาพ แต่เสรีภาพนั้นก็เพียงแค่ว่า

ในนาม เพราะชนผิวดำต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่ยังไม่พร้อมจะยอมรับชนผิวดำ หลังสงครามกลางเมือง ชนผิวดำส่วนใหญ่เกิดความไม่แน่ใจในชะตากรรมและกลัวว่าจะถูกทอดทิ้ง ซึ่งเป็นสภาพที่เลวร้ายไม่แตกต่างจากความเป็นทาส ความกลัวของชนผิวดำได้กลายเป็นความจริง ตั้งแต่ ค.ศ. 1865 จนถึง ค.ศ. 1915 ชนผิวดำที่เป็นไทตามนิตินัยต้องมีชีวิตอย่างขมขื่นและสิ้นหวัง¹ ใน ค.ศ. 1880 ได้มีการตรากฎหมายแบ่งแยกชนผิวดำออกจากการให้บริการสาธารณะต่าง ๆ ร่วมกับชนผิวขาว (Segregation laws) ใน ค.ศ. 1883 มีการตรากฎหมายไม่อนุญาติให้ชนผิวดำมีสิทธิของพลเมืองอเมริกัน (Civil rights)² กฎหมายทั้งสองฉบับกวดขี่บีบคั้นชนผิวดำอยู่นานเกือบหนึ่งศตวรรษ เพราะชนผิวดำหนึ่งจะได้รับสิทธิของพลเมืองอเมริกันใน ค.ศ. 1964 จึงอาจกล่าวได้ว่าสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในสมัยหลังสงครามกลางเมืองได้เป็นปฏิปักษ์ต่อการดำรงชีวิตและความอยู่รอดของชนผิวดำอย่างแท้จริง วรรณคดีของชนผิวดำตั้งแต่ ค.ศ. 1865 ถึง ค.ศ. 1915 ล้วนสะท้อนเรื่องราวชีวิตที่ทุกข์ยากลำเค็ญของชนผิวดำตลอดจนถึงคมที่กดขี่บีบคั้นชนผิวดำอย่างอยุติธรรม อาจสรุปได้ว่า วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ เป็นวรรณคดีที่สะท้อนเรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับชนผิวดำดังต่อไปนี้

ก. เรื่องราวของความเหลื่อมล้ำต่ำสูง อันเกิดจากระบบวรรณะ (Caste system) และกฎหมายแบ่งแยกการให้บริการสาธารณะต่าง ๆ (Segregation) ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องสั้นของชาร์ลส์ ดับลิว. เชสสันท์ เช่น เรื่อง "The Bouquet"

ข. เรื่องราวที่สะท้อนความหวาดกลัว (Fear) ความคับแค้นใจ (Frustrations) ความวิตกกังวล (Anxiety) ความสิ้นหวัง (Hopelessness) ความไม่มั่นคงในชีวิต (Insecurity of life) และความเจ็บปวด (Pain) เช่น กวีนิพนธ์ของพอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ เป็นต้น

ค. เรื่องราวแสดงช่องว่างในสังคม (Social gap) ระหว่างชนผิวดำกับชนผิวขาว

ง. วรรณกรรมส่วนมากในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ เป็นวรรณกรรมที่แสดงความรู้สึกขมขื่น (Bitter tone) เพราะมีแต่ปัญหาความขัดแย้งด้วยเรื่องเผ่าพันธุ์ (Racial conflicts)

จ. การที่กฎหมายของบ้านเมือง ไม่คุ้มครองและให้ความเสมอภาคแก่ชนผิวดำ ทำให้ชนผิวดำหันไปเข้าโบสถ์เพื่อสวดวิงวอนและฟังคำสอนของนักเทศน์ผิวดำ (Preachers) เป็นการแสวงหาที่พึ่งทางใจ ในปลายศตวรรษที่ 19 โบสถ์ของชนผิวดำ (The Black Church) นับว่ามีความสำคัญมาก เพราะเป็นศูนย์กลางการรวมตัวกันของชนผิวดำ การประกอบกิจกรรมทางศาสนาในโบสถ์ได้ทำให้เกิดวรรณกรรมพื้นบ้านขึ้นอีกหลายประเภท อาทิ เพลงสวด (Spirituals) บทเทศน์ (Sermons) และบทเพลงร้องขณะทำงาน (Work songs) ชนผิวดำได้หันไปยึดประเพณีและวรรณกรรมพื้นบ้านเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจและดำเนินวิถีชีวิตของตน ดังนั้นในปลายศตวรรษที่ 19 วรรณกรรมพื้นบ้านของชนผิวดำจึงกลับรุ่งโรจน์ขึ้นอีก

ฉ. ในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ ได้เกิดความนิยมตัวละครผิวดำที่มี "ลักษณะเดี่ยวแบบตายตัว" (Stereotypism) ตัวละครผิวดำประเภทนี้มักปรากฏอยู่ในวรรณกรรมของพอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ และชาร์ลส์ ดับลิว. เซสแนท ผู้อ่านผิวขาวเริ่มรู้จักและคุ้นเคยกับตัวละครประเภทนี้ ตัวละครผิวดำที่มีลักษณะเดี่ยวแบบตายตัวจะมีลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- 1) ยิ้มหัว มีความสุข และลอยละล่อง (Laughing, happy and carefree) เช่น ตัวละครผิวดำที่อยู่ตามไร่ในชนบท
- 2) ซื่อสัตย์จงรักภักดี อุทิศชีวิต และมีศีลธรรมจรรยา (Loyal, devoted, and moralistic) เช่น ตัวละครประเภทแมนัม คนรับใช้และทาส
- 3) ปัญญาทึบ ไม่มีปฏิภาณไหวพริบ พูดช้า (Numbskull, dumb, slow-talking and slow-witted) เช่น ตัวละครที่เป็นทาสและข้ารับใช้เก่าแก่
- 4) ตัวละครผิวดำที่ต่อสู้กับปัญหาเรื่องเผ่าพันธุ์ (Racial stereotype) และชีวิตที่ดิ้นรน ทั้งนี้เกิดจากการที่มีการก่อตั้งสมาคมเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวดำแห่งชาติ (The National Association for the Advancement of Colored People--NAACP) ซึ่งมีบุเกอร์ ที. วอชิงตัน (Booker T. Washington) เป็นผู้นำ ทั้งดู บั๊วส์และบุเกอร์ ที. วอชิงตันต่างเป็นนักพูด นักคิด และนักประพันธ์ที่สร้างสรรค์ปรัชญาความคิดและสะท้อนเรื่องราวสำคัญ ๆ ของชนผิวดำในสมัยนั้น

ช. วรรณคดีในสมัยนั้นเริ่มได้รับอิทธิพลจากผู้อ่านผิวดำ เพราะผู้อ่านมีการศึกษามาก

ชั้น ผู้อ่านจะวิพากษ์วิจารณ์และสนับสนุนการประพันธ์ ทำให้แวดวงวรรณกรรมเกิดความตื่นตัวในการสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น

๓. นอกจากผู้อ่านจะมีการศึกษามากขึ้นแล้ว วารสารของชนผิวดำในสมัยนั้นก็มีส่วนสำคัญมากในการส่งเสริมและสนับสนุนกวีและนักประพันธ์ วารสารฉบับสำคัญคือ *The Crisis* ซึ่งเป็นวารสารที่มีอิทธิพลต่อวรรณคดีในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนซซองส์ (Harlem Renaissance) ต่อมา และนักประพันธ์ที่ทำงานให้กับวารสารฉบับนี้คือ ดู บัวส์

๔. วรรณคดีในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ แบ่งออกได้เป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1) กวีนิพนธ์ (Poetry) ที่สำคัญ ได้แก่ กวีนิพนธ์ของพอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ ซึ่งเนื้อหาของกวีนิพนธ์มักเป็นเรื่องราวที่แสดงความรู้สึกขมขื่น ตลอดจนอุดมคติอันงดงาม (Romantic idealism) ทั้งนี้เพื่อหลบหนีจากสภาพความเป็นจริงอันเลวร้าย (Escapism)

2) นวนิยาย (Novel) ที่สำคัญ ได้แก่ นวนิยายของพอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ ชาร์ลส์ ดับลิว. เซสตัน และเจมส์ เวลตัน จอห์นสัน

3) เรื่องสั้น (Short story) เช่น เรื่องสั้นของชาร์ลส์ ดับลิว. เซสตัน ซึ่งมีเนื้อหาสะท้อนการแสวงหาเอกลักษณ์ของชนผิวดำ (Racial identity) และปัญหาความขัดแย้งเรื่องเผ่าพันธุ์

4) ความเรียง (Essays) เช่น ความเรียงของดู บัวส์

5) ชีวประวัติ (Biography) และอัตชีวประวัติ (Autobiography) เช่น อัตชีวประวัติเรื่อง *Up from Slavery* ของบูเกอร์ ที. วอชิงตัน

6) สุนทรพจน์ (Speeches) เช่น สุนทรพจน์ของบูเกอร์ ที. วอชิงตัน

2. ชีวิตประวัตินักกวีและนักประพันธ์สำคัญในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ

ก. พอล ลอเรนซ์

ดันบาร์ (Paul Laurence
Dunbar, 1872-1906) เกิด
ในครอบครัวทาสที่เมืองเดตัน
(Dayton) ในมลรัฐโอไฮโอ
(Ohio) ใน ค.ศ. 1872
และถึงแก่กรรมใน ค.ศ.
1906 พอล ลอเรนซ์ ดันบาร์
แต่งทั้งกวีนิพนธ์และนวนิยาย
เขาเป็นกวีคนแรกของชนผิว-
ดำที่มีชื่อเสียงทั่วประเทศ
(The Black America's
first nationally known
poet)⁴ และเป็นกวีคนแรกที่
เขียนกวีนิพนธ์ด้วยภาษาถิ่นของ

พอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ ภาพจาก *The Afro-American*

4 ed หน้า 978

ชนผิวดำ (The first poet who used Negro dialect within the formal structure of his works.)⁵ กวีนิพนธ์เรื่องแรกของพอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ ได้แก่ โคลง ชื่อ "Oak and Ivy" (1893) และ "Major and Minors" (1895) โคลงชื่อ "Lyrics of a Lowly Life" (1896) เป็นโคลงที่ทำให้เขามีชื่อเสียงมาก นอกจากนั้นก็ยังมีอีกสอง โคลงที่เขาแต่งก่อนเสียชีวิตคือ "Lyric of Love and Laughter" (1903) และ "Lyric of Sunshine and Shadow" (1905) บุคคลที่มีส่วนสนับสนุนงานประพันธ์ของ พอล ลอเรนซ์ ดันบาร์คือ เฟรเดอริก ดักลาส และวิลเลียม ดีนส์ เฮาเวลล์ (William Deans Howells) ซึ่งคนหลังนี้เป็นบรรณาธิการวารสารสำคัญในสมัยนั้น คือ *The Atlantic*

Monthly และได้เคยวิจารณ์กวีนิพนธ์ของพอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ไว้ว่า "กวีนิพนธ์ของดันบาร์เป็นกวีนิพนธ์ที่พรรณนาชีวิตของชนผิวดำอย่างงดงามและไพเราะยิ่ง"⁶

พอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ ได้สร้างสรรค์วรรณกรรมไว้ดังนี้

กวีนิพนธ์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทตามรูปแบบการประพันธ์และเนื้อหา ดังนี้

1) กวีนิพนธ์ที่เขียนด้วยภาษาอังกฤษมาตรฐาน (Standard English poetry) โคลงประเภทนี้มีรูปแบบเหมือนโคลงภาษาอังกฤษทั่วไป แบ่งเป็นบท ๆ และมีสัมผัส เนื้อหาของโคลง เป็นเรื่องราวของความทุกข์ที่แฝงด้วยอารมณ์อ่อนหวานแถมเคี้ยวรสขม (Bittersweet melancholy) ตลอดจนสะท้อนการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชนผิวดำ ที่สำคัญได้แก่โคลงชื่อ "Sympathy" ซึ่งพรรณนาชีวิตของชนผิวดำที่เสมือนถูกกักขัง โคลงชื่อ "We Wear the Mask" พรรณนาการซ่อนความทุกข์ของชนผิวดำด้วยการสวม "หน้ากาก" แห่งการยิ้มและการเสแสร้งทั้งที่แท้จริงเบื้องหลังคือ ความทุกข์ น้ำตา และความเจ็บปวด⁷

2) กวีนิพนธ์ที่เขียนด้วยภาษาถิ่นของชนผิวดำ (Negro dialect poetry) โคลงประเภทนี้มักมีตัวละครชาวบ้านผิวดำในชนบทที่ดำเนินชีวิตด้วยความสุขและความอุดมสมบูรณ์ ชนผิวดำที่ปรากฏอยู่ใน โคลงประเภทนี้เป็นคนร่าเริง สุขภาพดี อยู่ดีกินดี จึงมีผู้วิจารณ์ดันบาร์ว่าเป็นกวีที่มองโลกในแง่ดีจนเกินไป (Optimism) ทั้ง ๆ ที่ความจริง ชนผิวดำหาได้มีชีวิตเช่นในโคลงเหล่านั้นไม่ นักวิจารณ์บางคนกล่าวว่า อาจเป็นไปได้ที่ดันบาร์ต้องการหลีกหนี (Escape) จากสภาพความเป็นจริงอันเลวร้ายที่ชนผิวดำต้องเผชิญอยู่ทุกขณะ ดังนั้น เขาจึงจินตนาการดินแดนในความฝัน (Never-never land) ขึ้นมา ซึ่งแสดงว่าเขาจะเลยที่จะเสนอปัญหาชนผิวดำอย่างไรก็ตาม ข้อวิจารณ์ดังกล่าวนั้นก็ไม่ใช่ความจริง เพราะมีโคลงหลายเรื่องที่ดันบาร์ได้พรรณนาความทุกข์ของชนผิวดำอันเกิดจากปัญหาเรื่องเผ่าพันธุ์และสีผิว โคลงประเภทใช้ภาษาถิ่นของดันบาร์ที่มีชื่อเสียง ได้แก่ โคลงชื่อ "Christmas on the Plantation" "The Party" "Scamp" "When Melindy Sings" และ "The Negro Love Song" เป็นต้น

นวนิยายและเรื่องสั้น พอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ มีชื่อเสียงในการแต่งกวีนิพนธ์มากกว่า แต่งนวนิยายและเรื่องสั้น และแต่เรื่องสั้นได้ดีกว่านวนิยาย นวนิยายที่สำคัญได้แก่เรื่อง **The**

Uncalled, The Love of Lady, The Fanatics และ The Sport of the Gods
นวนิยายเรื่องที่ดีที่สุดคือ The Sport of the Gods

๓. ชาร์ลส์ ดับลิว. เชสแนท (Charles W. Chesnutt, 1858–1932) หรือ
ชาร์ลส์ แวดเดล เชสแนท (Charles Waddell Chesnutt) เป็นนักประพันธ์ผิวดำคนแรกที่มี
ชื่อเสียงยิ่งในการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น^๙ และเป็นนักประพันธ์ผิวดำคนแรกที่เขียนเรื่องราว
เกี่ยวกับปัญหาเผ่าพันธุ์ในทัศนะของชนผิวดำ^{๑๐} เขาเกิดที่เมืองคลีนแลนด์ (Cleveland) ใน
มลรัฐโอไฮโอ (Ohio) ต่อมาได้ย้ายตามบิดามารดาไปอยู่ที่เมืองลาฟาแยต (Lafayette) ใน
มลรัฐแคโรไลนาเหนือ (North Carolina) ณ ที่นั้น เขาต้องเผชิญกับชีวิตที่ขมขื่นในฐานะเป็น
ส่วนเกินของสังคม อันเนื่องมาจากการมีสีผิวที่แตกต่างจากชนผิวขาว เขาได้รับการศึกษาทั้งจาก
โรงเรียนและจากการศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง โดยเฉพาะการศึกษาภาษาต่างประเทศ เช่น
เยอรมัน ฝรั่งเศส และกรีก นอกจากนี้ เขายังสนใจศึกษาประวัติและวรรณคดีของเชกสเปียร์
(Shakespeare) โกลสมิท (Goldsmith) เบิร์นส์ (Burns) ไบรอน (Byron) และ
ดิกเกนส์ (Dickens) ซึ่งล้วนเป็นกวีและนักประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ของอังกฤษ นอกจากนี้ ชาร์ลส์
ดับลิว. เชสแนทยังสนใจอ่านวรรณกรรมของแฮร์เรียต บีชเชอร์ สโตว์ ในด้านงานอาชีพ เขาเคย
เป็นครูตั้งแต่ยังศึกษาอยู่ ต่อมาได้ทำงานเป็นผู้สื่อข่าวของหนังสือพิมพ์วอลล์สตรีท (Wall
Street) และทำบัญชีให้กับบริษัทรถไฟในเมืองคลีนแลนด์ ณ ที่นั้นเขาเริ่มมีชื่อเสียงทั้งใน
การทำงานและการประพันธ์ วรรณกรรมของชาร์ลส์ ดับลิว. เชสแนทมักสะท้อนภาพชีวิตและการต่อสู้
ของชนผิวดำตามเมืองใหญ่มากกว่าในชนบท^{๑๑} วรรณกรรมของเขา ได้แก่ นวนิยาย สุนทรพจน์
ความเรียง บทความ บทวิจารณ์ ชีวประวัติของเฟรเดอริก ดักลาส กวินเพนธ์ และบทละคร เขา
มีชื่อเสียงยิ่งจากการแต่งเรื่องสั้นและนวนิยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสั้นเรื่อง "The
Gooppered Grapevine" ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร The Atlantic Monthly* นอก

*The Atlantic Monthly คือวารสารที่มีชื่อเสียงยิ่งในศตวรรษที่ 19 มีบรรณาธิ-
การคือวิลเลียม ดีนส์ เฮาเวลล์ (William Dean Howells) ผลงานที่ได้รับการพิมพ์ใน The
Atlantic Monthly ถือว่าเป็นผลงานดีเด่นและประสบความสำเร็จในแวดวงการประพันธ์

จากนั้น เขายังเขียนเรื่องสั้นอีกมาก เช่น เรื่อง "The Conjure Woman" ซึ่งเป็นเรื่อง
ของชนผิวดำพื้นบ้านในสมัยสงครามกลางเมือง ที่ยังเชื่อมโยงภายในเรื่องลึกลับและไสยศาสตร์
เรื่อง "The Wife of His Youth" และเรื่อง "The Bouquet" นวนิยายของเขา ได้แก่
เรื่อง **The House Behind the Cedars** , **The Morrow of Tradition** และเรื่อง
The Colonel's Dream

เรื่อง "The Bouquet" เป็นเรื่องสั้นที่สะท้อนอารมณ์เรื่องหนึ่งของชาร์ลส์ ดับลิว.
เซสตัน เพราะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในภาคใต้ของสหรัฐอเมริกาในสมัยหลังสงครามกลางเมือง
เมื่อชนผิวดำต้องเผชิญกับปัญหาที่เกิดจากระบบวรรณะ (Caste system) ซึ่งทำให้ชนผิวขาวชั้น
สูงเกิดอคติภักกัน (Prejudice) และความเหลื่อมล้ำต่ำสูง (Discrimination) ต่อชนผิวดำ
นอกจากนั้นเรื่อง "The Bouquet" ยังชี้ให้เห็นความรักอันบริสุทธิ์ของลูกศิษย์ผิวดำที่มีต่อครูผิว
ขาว ในการประพันธ์เรื่องสั้น ชาร์ลส์ ดับลิว. เซสตันมักเสนอตัวละครผิวดำที่สมจริง
(Realistic) ซึ่งมีทั้งดีและไม่ดี และแต่งเรื่องสั้นด้วยวิธีและลีลาการประพันธ์ที่โดดเด่น เช่น
การเขียนด้วยลีลากระทบกระเทียบเสียดสี (Satire) การประชดประชัน (Irony) การใช้
สัญลักษณ์ (Symbols) เพื่อสื่อความหมายสาระสำคัญและเจตนาารมณ์ของเรื่อง ประการสำคัญ
ก็คือ ชาร์ลส์ ดับลิว. เซสตันยังได้สอดแทรกอารมณ์ขัน (Humor) ไว้ในเรื่องด้วย เขาเชื่อ
ว่านวนิยายและเรื่องสั้นที่เต็มไปด้วยวิธีการประพันธ์ต่าง ๆ ดังกล่าว จะช่วยชำระความชั่วและ
ผดุงศีลธรรมในสังคมภาคใต้ อเลน ล็อก (Alain Locke) ได้กล่าวชมเชยชาร์ลส์ ดับลิว.
เซสตันไว้ว่า "ชาร์ลส์ ดับลิว. เซสตันเป็นนักประพันธ์ที่เปี่ยมไปด้วยอัจฉริยภาพและมีพรสวรรค์"¹¹

ค. ดับลิว. อี. บี. ดู บัวส์ (W. E. B. Du Bois, 1868-1963) หรือมีชื่อเต็ม
ว่า William Edward Burghardt Du Bois เกิดที่เมืองเกรท บาร์ริงตัน (Great
Barrington) ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ ค.ศ.
1868 เขาได้รับฉายาว่า ปัญญาชนผิวดำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสหรัฐอเมริกาและผู้นิยามเรื่อง
วัฒนธรรมแห่งศตวรรษที่ 20¹² ดู บัวส์สืบเชื้อสายมาจากแอฟริกา ฝรั่งเศส และเนเธอร์แลนด์
ดู บัวส์มีชีวิตที่ยากจนแต่มีครอบครัวที่อบอุ่นในนิวอิงแลนด์ ขณะเรียนหนังสือ เขาทำงาน
หนังสือพิมพ์ที่นิวยอร์กและสปริงฟิลด์ (Springfield) ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ ต่อมาได้ศึกษาต่อ

ที่มหาวิทยาลัยฟิस्क (Fisk University) ที่เมืองแนชวิลล์ (Nashville) ในมลรัฐเทนเนสซี ณ ที่นั้นดู บัวส์เรียนรู้ความภาคภูมิใจในเผ่าพันธุ์แอฟริกาของตน และตั้งเจตนารมณ์ที่จะช่วยเหลือเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ให้พ้นจากบ่วงของสังคมให้จงได้ ดู บัวส์เป็นนักประพันธ์ผิวดำที่มีการศึกษาสูง เขาเขียนหนังสือไว้มากมายทั้งด้านเศรษฐศาสตร์ ประวัติศาสตร์สังคมและการเมือง ที่ล้วนมีคุณค่าต่อชนผิวดำ วรรณกรรมเรื่องเอกของดู บัวส์ก็คือ เรื่อง **The Souls of Black Folks** (1903) ซึ่งเป็นวรรณกรรมร้อยแก้วที่เขียนด้วยลีลางดงามและไพเราะดุจกวีนิพนธ์ (Poetic style) ทั้งเปี่ยมไปด้วยชีวิตวิญญาณของชนผิวดำ วรรณกรรมนี้มีทั้งสิ้น 14 บทด้วยกันและสะท้อนเรื่องราวเชิงประวัติศาสตร์ สังคม ชีวประวัติ เศรษฐศาสตร์ การศึกษา และนวนิยาย¹³

ดู บัวส์นับว่าเป็นผู้มีส่วนส่งเสริมและนำความก้าวหน้ามาสู่ชนผิวดำอย่างยิ่ง เพราะตลอดชีวิต เขาได้เน้นให้เห็นความสำคัญของการศึกษาและวัฒนธรรม อันจะเป็นการนำชนผิวดำให้พ้นจากความโง่เขลา (Ignorance) และความล้าหลัง (Unculture) ดังนั้นดู บัวส์จึงได้เป็นผู้ก่อตั้งกลุ่ม The Niagara Movement ขึ้นมาใน ค.ศ. 1905 และยังสถาปนาสมาคมเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวดำแห่งชาติ (The National Association for the Advancement of Colored People--NAACP) ใน ค.ศ. 1909 ทั้งนี้เพื่อช่วยเหลือชนผิวดำและต่อสู้เรื่องสิทธิของพลเมือง

ง. บุเกอร์ ที. วอชิงตัน (Booker T. Washington, 1856-1915) เกิดที่เมืองแฟรงกลิน เคาน์ตี (Franklin County) ในมลรัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) บิดาของเขาเป็นเจ้าของทาส และมารดาเป็นทาส เขาเป็นทั้งนักพูด นักคิด นักการศึกษา และนักประพันธ์ที่สำคัญยิ่งคนหนึ่งในยุคที่ชนผิวดำต้องต่อสู้กับปัญหาเรื่องเผ่าพันธุ์เช่นเดียวกันกับดู บัวส์ บุเกอร์ ที. วอชิงตันได้สนับสนุนให้ชนผิวดำได้รับการศึกษามากขึ้น เขาเป็นประธานของสถาบันทัสเคจี้ (Tuskegee Institute) ซึ่งเป็นสถาบันศึกษาแห่งแรกของชนผิวดำ เขาเขียนวรรณกรรมที่สำคัญที่สุดเรื่องหนึ่งของสหรัฐอเมริกา คืออัตชีวประวัติเรื่อง **Up from Slavery** (1901) วรรณกรรมเรื่องนี้เน้นปรัชญาของการศึกษาไว้อย่างละเอียดลึกซึ้ง เพราะบุเกอร์ ที. วอชิงตันเชื่อว่าการร่ำอบรมและการศึกษา จะเป็นรากฐานสำคัญที่จะทำให้ชนผิวดำพ้นจากสภาพที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ นอกจากนั้น อัตชีวประวัติเรื่อง **Up from Slavery** ยังมุ่งสอนชนผิวดำให้

ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเรียบง่าย ชยันหมั่นเพียร สม่ถะ อดกลั้น และสุภาพถ่อมตน นอกจากเรื่อง
นี้แล้ว บุเกอร์ ที. วอชิงตันยังเขียนร้อยแก้วเรื่อง **The Future of the American Negro**
และ **Life of Frederick Douglass** อีกด้วย

3. บทสรุป

วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศมีระยะเวลาค่อนข้างยาวนาน กล่าวคือ
เป็นวรรณคดีที่เกิดขึ้นตั้งแต่สงครามกลางเมืองสิ้นสุดจนถึง ค.ศ. 1915 ซึ่งระบบทาสล้มเลิก
ไปแล้ว ทาสได้กลายเป็นไทและต้องปรับตัวให้อดกลั้นต่อสิ่งแวดล้อมและกฎเกณฑ์ที่ไม่เอื้ออำนวย
ต่อความอยู่รอดของชีวิตและจิตใจ เช่น มีการแบ่งแยกการใช้บริการสาธารณะต่าง ๆ และไม่มี
สิทธิของพลเมืองอเมริกันเป็นต้น ชนผิวดำต้องตกอยู่ในสภาพขมขื่นดังกล่าวนี้ยาวนานร่วมศตวรรษ
จึงได้รับสิทธิของพลเมืองใน ค.ศ. 1964 วรรณคดีที่เกิดขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1865 จนถึง ค.ศ.
1915 ล้วนสะท้อนชีวิตอันขมขื่นและปัญหาเรื่องเผ่าพันธุ์ของชนผิวดำ ดังจะเห็นว่า มีกวีและ
นักประพันธ์หลายคนที่เป็นทั้งผู้วางรากฐานด้านความคิด ปรัชญาและวัฒนธรรมให้กับชนผิวดำตลอด
จนเสนอเรื่องราวในแง่มุมอันละเอียดลึกซึ้งและสะท้อนอารมณ์ในวรรณกรรมของตน จึงเป็นการ
ถูกต้องอย่างยิ่งที่จะถือว่า วรรณคดีของชนผิวดำในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศเป็นรากฐานในการ
พัฒนาวรรณคดีในสมัยต่อมาให้มีลักษณะสลับซับซ้อนและมีความหลากหลายยิ่งขึ้น

เชิงอรก บทที่ 5 วรรณคดีในสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ

¹Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, **Black Writers of America** (New York: Macmillan, 1972), 315.

²Barksdale, **Black**, 316.

³Ibid., 315-23.

⁴Ibid., 318.

⁵Garry A. Ploski and James Williams, **The Negro American** (New York: John Wiley & Sons, 1983), 878.

⁶Barksdale, **Black**, 349.

⁷Ibid., 350.

⁸Houston A. Baker, Jr., **Black Literature in America** (New York: McGraw-Hill, 1971), 109.

⁹Ploski, **Negro**, 975.

¹⁰Barksdale, **Black**, 325.

¹¹Ibid., 327.

¹²Ibid., 363.

¹³Ploski, **Negro**, 366.

¹⁴Baker, **Black Literature**, 53.

กิจกรรม

1. จงอ่านวรรณกรรมเรื่อง **The Souls of Black Folk** ของดู บัวส์และอภิปรายประเด็นที่น่าสนใจในห้องเรียน
2. จงอ่านวรรณกรรมเรื่อง **Up From Slavery** ของบูกเกอร์ ที วอชิงตันเพื่อศึกษาปรัชญาการศึกษาและอุปนิสัยของชนผิวดำในอุดมคติ ตลอดจนเพื่อนำข้อคิดในวรรณกรรมเรื่องนี้มาวิเคราะห์และศึกษาชีวิตและปรัชญาตามแนวความเชื่อของบูกเกอร์ ที วอชิงตัน
3. จงอ่านเรื่องสั้นอื่น ๆ ของชาร์ลส์ เชสตัน พร้อมทั้งอภิปรายเปรียบเทียบลีลาการประพันธ์และเนื้อหาสาระในเรื่องสั้นแต่ละเรื่อง
4. จงอ่านกวีนิพนธ์ประเภทพื้นบ้านของพอล ลอเรนซ์ ดันบาร์ โดยเลือกโคลงที่ท่านสนใจพร้อมทั้งวิเคราะห์วิจารณ์โดยละเอียด
5. จงศึกษาประวัติควี และวรรณกรรมสมัยฟื้นฟูบูรณะประเทศ นอกเหนือจากที่ท่านได้ศึกษาจากบทนี้ เพื่อวิเคราะห์หาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวรรณคดีในระหว่าง ค.ศ. 1865-1915

พอล ลอเรนซ์ ตันบาว์ "We Wear the Mask"

We Wear the Mask

We wear the mask that grins and lies,
It hides our cheeks and shades our eyes,-
This debt we pay to human guile;
With torn and bleeding hearts we smile,
And mouth with myriad subtleties.

Why should the world be overwise,
In counting all our tears and sighs?
Nay, let them only see us, while
We wear the mask.

We smile, but, O great Christ, our cries
To thee from tortured souls arise.
We sing, but oh the clay is vile
Beneath our feet, and long the mile;
But let the world dream otherwise,
We wear the mask!

ที่มา: Richard A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 116-7.

Questions

1. What does the mask hide?
2. What do the mask show?
3. What is behind the mask when the poet "Smile"?
4. State the poet's feeling when he utters:
Nay, let them only see us, while
 We wear the mask.
5. What is the symbol of the mask?
6. What do the reader learn about the plight of the Black people
 after the abolition of slavery?

Sympathy

I know what the caged bird feels, alas!
 When the sun is bright on the upland slopes;
When the wind stirs soft through the springing
 grass,
And the river flows like a stream of glass;
 When the first bird sings and the first bud opens,
And the faint perfume from its chalice steals-
I know what the caged bird feels!

I know why the caged bird beats his wing
 Till its blood is red on the cruel bars;

For he must fly back to his perch and cling
When he fain would be on the bough a-swing;
And a pain still throbs in the old, old scars

And they pulse again with a keener sting-
I know why he beats his wing!
I know why the caged bird sings, ah me,
When his wing is bruised and his bosom sore,-
When he beats his bars and would be free;
It is not a carol of joy or glee,
But a prayer that he sends from his heart's deep
core,
But a plea, that upward to Heaven, he flings-
I know why the caged bird sings!

727: Ricahrd Barksdale and Keneth Kinnamon, **Black Writers of America**
(New York: Macmillan, 1972), 358.

Questions

1. What is the contrast between the "caged" bird and the environment surrounds it?
2. Explain the line "For he must fly back to his perch and cling."
3. Why does the poet say "I know why the caged bird sings?"
4. What kind of song does the caged bird sing?
5. Point out and discuss all the symbols used in the poem.

6. How does the poem reflect the Black men's plight in that period?
7. How does the title of this poem relate to the content and the plight of the Black people? Discuss.
8. Discuss the poetic rhythm in the poem.

A Negro Love Song

Seen my lady home las'night,
 Jump back, honey, jump back.
Hel' huh han' an' sque'z it tight,
 Jump back, honey, jump back.
Hyeahd huh sigh a little sigh,
Seen a light gleam f'om huh eye,
An'a smile go flittin'by-
 Jump back, honey, jump back.

Hyeahd de win' blow thoo de pine,
 Jump back, honey, jump back.
Mockin'-bird was singin' fine,
 Jump back, honey, jump back.
An' my hea't was beatin'so,
When I reached my lady's do',
Dat I could n't ba' to go-
 Jump back, honey, jump back.

Put my ahm aroun'huh wais',
Jump back, honey, jump back.
Raised huh lips an'took a tase,
Jump back, honey, jump back.
Love me, honey, love me true?
Love me well ez I love you?
An' she answe'd, "Cose I do"-
Jump back, honey, jump back.

7.7: Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: macmillan, 1972), 357.

Questions

1. What kind of poem is this?
2. What is the tone of this poem?
3. What is the poem about?
4. What does the poem tell about the poet?
5. What kind of beauty is seen in this poem. Explain.
6. Compare this poem with Dunbar's standard English poems.
Discuss their differences.
7. Give the meaning of the following black dialect:
hel' huh han', put my ahm around' huh wais', and an' she
answe'd "Cose I do.

The Bouquet

Mary Myrover's friends were somewhat surprised when she began to teach a colored school. Miss Myrover's friends are mentioned here, because nowhere more than in a Southern town is public opinion a force which cannot be lightly contravened. Public opinion, however, did not oppose Miss Myrover's teaching colored children; in fact, all the colored public schools in town--and there were several--were taught by white teachers, and had been so taught since the State had undertaken to provide free public instruction for all children within its boundaries. Previous to that time, there had been a Freedman's Bureau school and a Presbyterian missionary school, but these had been withdrawn when the need for them became less pressing. The colored people of the town had been for some time agitating their right to teach their own schools, but as yet the claim had not been conceded.

The reason Miss Myrover's course created some surprise was not, therefore, the fact that a Southern white woman should teach a colored school; it lay in the fact that up to this time no woman of just her quality had taken up such work. Most of the teachers of colored schools were not of those who had constituted the aristocracy of the old regime; they might be said rather to represent the new order of things, in which labor was in time to become honorable, and men were, after a somewhat longer time, to depend, for their place in

society, upon themselves rather than upon their ancestors. Mary Myrover belonged to one of the proudest of the old families. Her ancestors had been people of distinction in Virginia before a collateral branch of the main stock had settled in North Carolina. Before the war, they had been able to live up to their pedigree; but the war brought sad changes. Miss Myrover's father--the Colonel Myrover who led a gallant but desperate charge at Vicksburg--had fallen on the battlefield, and his tomb in the white cemetery was a shrine for the family. On the Confederate Memorial Day, no other grave was so profusely decorated with flowers, and, in the oration pronounced, the name of Colonel Myrover was always used to illustrate the highest type of patriotic devotion and self-sacrifice. Miss Myrover's brother, too, had fallen in the conflict; but his bones lay in some unknown trench, with those of a thousand others who had fallen on the same field. Ay, more, her lover, who had hoped to come home in the full tide of victory and claim his bride as a regard for gallantry, had shared the fate of her father and brother. When the war was over, the remnant of the family found itself involved in the common ruin,--more deeply involved, indeed, than some others; for Colonel Myrover had believed in the ultimate triumph of his cause, and had invested most of his wealth in Confederate bonds, which were now only so much waste paper.

There had been a little left. Mrs. Myrover was thrifty, and had laid by a few hundred dollars, which she kept in the house to meet unforeseen contingencies. There remained, too, their home, with an

ample garden and a well-stocked orchard, besides a considerable tract of country land, partly cleared, but productive of very little revenue.

With their shrunken resources, Miss **Myrover** and her mother were able to hold up their heads without embarrassment for some years after the close of the war. But when things were adjusted to the changed conditions, and the stream of life **began to** flow more vigorously in the new channels, they saw themselves in danger of dropping behind, **unless in some** way they could add to their **meagre** income. Miss **Myrover** looked over the field of employment, never very wide for women **in** the South, and found it occupied. The **only** **availavle** position she could be supposed prepared to fill, and which she could take without distinct loss of caste, was that of a teacher, and there was no vacancy except in one of the colored schools. Even teaching was a **doubtful** experiment; it was not what she would have preferred, but it was the best that could be done.

"I **don't** like it, **Mary,**" said her mother. "It's a long step from owning such people to teaching them. What do they need with education? It will only make them unfit for work."

"They're free now, mother and perhaps they'll work better if they're taught something. Besides, it's **only a** business arrangement, and doesn't involve any closer contact than we have with our servants.'

"Well, I should say not!" sniffed the old lady. "Not one of them

will ever dare to presume on your position to take any liberties with us. I'll see to that."

Miss Myrover began her work as a teacher in the autumn, at the opening of the school year. It was a novel experience at first. Though there had always been negro servants in the house, and though on the streets colored people were more numerous than those of her own race, and though she was so familiar with their dialect that she might almost be said to speak it, barring certain characteristic grammatical inaccuracies, she had never been brought in personal contact with so many of them at once as when she confronted the fifty or sixty faces--of colors ranging from a white almost as clear as her own to the darkest livery of the sun--which were gathered in the schoolroom on the morning when she began her duties. Some of the inherited prejudice of her caste, too, made itself felt, though she tried to repress any outward sign of it; and she could perceive that the children were not altogether responsive; they, likewise, were not entirely free from antagonism. The work was unfamiliar to her. She was not physically very strong, and at the close of the first day went home with a splitting headache. If she could have resigned then and there without causing comment of annoyance to others, she would have felt it a privilege to do so. But a night's rest banished her headache and improved her spirits, and the next morning she went to her work with renewed vigor, fortified by the experience of the first day.

Miss Myrover's second day was more satisfactory. She had some natural talent for organization, though hitherto unaware of it, and in the course of the day she got her classes formed and lessons under way. In a week or two she began to classify her own mind, as bright or stupid, mischievous or well behaved, lazy or industrious, as the case might be, and to regulate her discipline accordingly. That she had come of a long line of ancestors who had exercised authority and mastership was perhaps not without its effect upon her character, and enabled her more readily to maintain good order in the school. When she was fairly broken in, who found the work rather to her liking, and derived much pleasure from such success as she achieved as a teacher.

It was natural that she should be more attracted to some of her pupils than to others. Perhaps her favorite--or, rather, the one she liked best, for she was too fair and just for conscious favoritism--was Sophy Tucker. Just the ground for the teacher's liking for Sophy might not at first be apparent. The girl was far from the whitest of Miss Myrover's pupils; in fact, she was one of the darker ones. She was not the brightest in intellect, though she always tried to learn her lessons. She was not the best dressed, for her mother was a poor widow, who went out washing and scrubbing for a living. Perhaps the real tie between them was Sophy's intense devotion to the teacher. It had manifested itself almost from the first day of the school, in the rapt look of admiration Miss Myrover always saw on the little black face turned toward her. In it there was nothing of

envy, nothing of regret; nothing but worship for the beautiful white lady--she was not especially handsome, but to Sophy her beauty was almost divine--who had come to teach her. If Miss Myrover dropped a book, Sophy was the first to spring and pick it up; if she wished a chair moved, Sophy seemed to anticipate her wish; and so of all the numberless little services that can be rendered in a schoolroom.

Miss Myrover was fond of flowers, and liked to have them about her. The children soon learned of this taste of hers, and kept the wases on her desk filled with blossoms during their season. Sophy was perhaps the most active in providing them. If she could not get garden flowers, she would make excursions to the woods in the early morning, and bring in great dew-laden bunches of bay, or jasmine, or some other fragrantforest flower which she knew the teacher loved.

"When I die, Sophy," Miss Myrover said to the child one day, "I want to be covered with roses. And when they bury me, I'm sure I shallrest better if my grave is banked with flowers, and roses are plantedat my head and at my feet. "

Miss Myrover was at first amused at Sophy's devotion; but when she *grew more* accustomed to it, she found it rather to her liking. It had a sort of flavor of the old regime, and she felt, when she bestowed her kindly notice upon her little black attendant, some of the feudal condescension of. the mistress toward the slave. She was kind to Sophy, and permitted her to play the role she had assumed, which caused sometimes a little jealousy among the other girls. Once she gave Sophy a yellow ribbon which she took from her own hair.

The child carried it home, and **cheished** it as a priceless treasure, to be worn only on the greatest occasions.

Sophy had a rival in her attachment of the teacher, but the rivalry was altogether friendly. Miss **Myrover** had a little dog, a white spaniel, answering to the name of Prince. Prince was a dog of high degree, and would have very little to do with the children of the school; he made an exception, however, in the case of Sophy, whose devotion for his mistress he seemed to comprehend. He was a clever dog, and could fetch and **carry**, sit up on his haunches, extend his paw to shake hands, and possessed several other canine accomplishments. He was very fond of his mistress, and always, unless shut up at home, accompanied her to school, where he spent most of his time lying under the teacher's desk, or, in cold weather, by the stove, except when he would go out now and then and chase an imaginary rabbit round the yard, presumably for exercise.

At school Sophy and Prince vied with each other in their attentions to Miss **Myrover**. But when school was over, Prince went **away** with her, and Sophy stayed behind; for Miss **Myrover** was white and **Sophy** was black, which they both understood perfectly well. Miss **Myrover** taught the colored children, but she could not be seen with them in public. If they occasionally met her on the street, they did not expect her to speak to them, unless she happened to be alone and no other white person was in sight. If any of the children felt slighted, she was not aware of it, for she intended no slight; she had not been brought up to speak to negroes on the street, and she

could not act differently from other people. And though she was a woman of sentiment and capable of deep feeling, her training had been such that she hardly expected to find in those of darker hue than herself the same susceptibility--varying in degree, perhaps, but yet the same in kind--that gave to her own life the alternations of feeling that made it most worth living.

Once Miss Myrover wished to carry home a parcel of books. She had the bundle in her hand when Sophy came up.

"Lemme tote yo'bundle fer yer, Miss Ma'y?" she asked eagerly. "I'm gwine yo' way."

"Thank you, Sophy," was the reply. "I'll be glad if you will."

Sophy followed the teacher at a respectful distance. When they reached Miss Myrover's home, Sophy carried the bundle to the doorstep, where Miss Myrover took it and thanked her.

Mrs. Myrover came out on the piazza as Sophy was moving away. She said, in the child's hearing, and perhaps with the intention that she should hear: "Mary, I wish you wouldn't let those little darkeys follow you to the house. I don't want them in the yard. I should think you'd have enough of them all day."

"Very well, mother," replied her daughter. "I won't bring any more of them. The child was only doing me a favor."

Mrs. Myrover was an invalid, and opposition or irritation of any kind brought on nervous paroxysms that made her miserable, and made life a burden to the rest of the household, so that Mary seldom crossed her whims. She did not bring Sophy to the house again, nor

did Sophy again offer her services as porter.

One day in spring Sophy brought her teacher a bouquet of yellow roses.

"Dey come off'n my own bush, Miss Ma'y," she said proudly, "an'I did n'let nobody e'se pull'em, but saved'em all fer you, 'cause I know you likes roses so much. I'm gwine bring'em all ter you as long as dey las'."

"Thank you, Sophy," said the teacher;"you are a very good girl."

For another year Mary Myrover taught the colored school, and did excellent service. The children made rapid progress under her tuition, and learned to love her well; for they saw and appreciated, as well as children could, her fidelity to a trust that she might have slighted, as some others did, without much fear of criticism. Toward the end of her second year she sickened, and after a brief illness died.

Old Mrs. Myrover was inconsolable. She ascribed her daughter's death to her labors as teacher of negro children. Just how the color of the pupils had produced the fatal effects she did not stop to explain. But she was too old, and had suffered too deeply from the war, in body and mind and estate, ever to reconeile herself to the changed order of things following the return of peace; and, with an unsound yet perfectly explainable logic, she visited some of her displeasure upon those who had profited most, though passively, by her losses.

"I always feared something would happen to Mary," she said. "It seemed unnatural for her to be wearing herself out teaching little negroes who ought to have been working for her. But the world has hardly been a fit place to live in since the war, and when I follow her, as I must before long, I shall not be sorry to go."

She gave strict orders that no colored people should be admitted to the house. Some of her friends heard of this, and remonstrated. They knew the teacher was loved by the pupils, and felt that sincere respect from the humble would be a worthy tribute to the proudest. But Mrs. Myrover was obdurate.

"They had my daughter when she was alive," she said, "and they've killed her. But she's mine now, and I won't have them come near her. I don't want one of them at the funeral or anywhere around. "

For a month before Miss Myrover's death Sophy had been watching her rosebush--the one that bore the yellow roses--for the first buds of spring, and, when these appeared, had awaited impatiently their gradual unfolding. But not until her teacher's death had they become full-blown roses. When Miss Myrover died, Sophy determined to pluck the roses and lay them on her coffin. Perhaps, she thought, they might even put them in her hand or on her breast. For Sophy remembered Miss Myrover's thanks and praise when she had brought her the yellow roses the spring before.

On the morning of the day set for the funeral, Sophy washed her face until it shone, combed and brushed her hair with painful

conscientiousness, put on her best frock, plucked her yellow roses, and, tying them with the treasured ribbon her teacher had given her, set out for Miss Myrover's home.

She went round to the side gate--the house stood on a corner--and stole up the path to the kitchen. A colored woman, whom she did not know, came to the door.

"W'at yer want, chile?" she inquired.

"Kin I see Miss Ma'y? asked Sophy timidly.

"I don't know, honey. Ole Miss Myrover say she don't want no cullud folks roun'de house endvoin' dis fun'al. I'll look an' see if she's roun'de front room, whar de co'pse is. You sed down heah an'keep still, an'ef she's upstairs maybe I kin git yer in dere a minute. Ef I can't, I kin put yo'bokay 'mong's de res', whar she won't know nuthin' erbout it."

A moment after she had gone, there was a step in the hall, and old Mrs. Myrover came into the kitchen.

"Dinah!" she said in a peevish tone; "Dinah!"

Receiving no answer, Mrs. Myrover peered around the kitchen, and caught sight of Sophy.

"What are you doing here?" she demanded.

"I-I'm-m waitin'ter see de cook, ma'am," stammered Sophy.

"The cook isn't here now. I don't know where she is. Besides, my daughter is to be buried to-day, and I won't have any one visiting the servants until the funeral is over. Come back some other day, or see the cook at her own home in the evening."

She stood waiting for the child to go, and under the keen glance of her eyes Sophy, feeling as though she had been caught in some disgraceful act, hurried down the walk and out of the gate, with her bouquet in her hand.

"Dinah, " said Mrs. Myrover, when the cook came back, "I don't want any strange people admitted here to-day. The house will be full of our friends, and we have no room for others."

"Yas'm," said the cook. She understood perfectly what her mistress meant: and what the cook thought about her mistress was a matter of no consequence.

The funeral services were held at St. Paul's Episcopal Church, where the Myrovers had always worshiped. Quite a number of Miss Myrover's pupils went to the church to attend the services. The building was not a large one. There was a small gallery at the rear, to which colored people were admitted, if they chose to come, at ordinary services; and those who wished to be present at the funeral supposed that the usual custom would prevail. They were therefore surprised, when they went to the side entrance, by which colored people gained access to the gallery stairs, to be met by an usher who barred their passage.

"I'm sorry," he said, "but I have had orders to admit no one until the friends of the family have all been seated. If you wish to wait until the white people have all gone in, and there's any room left, you may be able to get into the back part of the gallery. Of course I can't tell yet whether there'll be any room or not."

Now the statement of the usher was a very reasonable one; but, strange to say, none of the colored people chose to remain except Sophy. She still hoped to use her floral offering for its destined end, in some way, though she did not know just how. She waited in the yard until the church was filled with white people, and a number who could not gain admittance were standing about the doors. Then she went round to the side of the church, and, depositing her bouquet carefully on an old mossy gravestone, climbed up on the projecting sill of a window near the chancel. The window was of stained glass, of somewhat ancient make. The church was old, had indeed been built in colonial times, and the stained glass had been brought from England. The design of the window showed Jesus blessing little children. Time had dealt gently with the window, but just at the feet of the figure of Jesus a small triangular piece of glass had been broken out. To this aperture Sophy applied her eyes, and through it saw and heard what she could of the services within.

Before the chancel, on trestles draped in black, stood the **sombre** casket in which lay all that was mortal of her dear teacher. The top of the casket was covered with folwers; and lying stretched out underneath it she saw Miss Myrover's little white dog, Prince. He had followed the body to the church, and, slipping in unnoticed among the mourners, had taken his place, from which no one had the heart to remove him.

The white-robed rector read the solemn service for the dead, and then delivered a brief address, in which he dwelt upon the uncertainty of life, and, to the believer, the certain blessedness of eternity. He spoke of Miss Myrover's kindly spirit, and, as an illustration of her love and self-sacrifice for others, referred to her labors as a teacher of the poor ignorant negroes who had been placed in their midst by an all-wise Providence, and whom it was their duty to guide and direct in the station in which God had put them. Then the organ pealed, a prayer was said, and the long cortege moved from the church to the cemetery, about half a mile away, where the body was to be interred.

When the services were over, Sophy sprang down from her perch, and, taking her flowers, followed the procession. She did not walk with the rest, but at a proper and respectful distance from the last mourner. No one noticed the little black girl with the bunch of yellow flowers, or thought of her as interested in the funeral.

The cortege reached the cemetery and filed slowly through the gate; but Sophy stood outside, looking at a small sign in white letters on black background:-

"Notice. This cemetery is for white people only. Others please keep out. "

Sophy, thanks to Miss Myrover's painstaking instruction, could read this sign very distinctly. In fact, she had often read it before. For Sophy was a child who loved beauty, in a blind, groping sort of way, and had sometimes stood by the fence of the cemetery and

looked through at the green mounds and shaded walks and blooming flowers within, and wished that she might wals among them. She knew, too, that the little sign on the gate, though so courteously worded, was no mere formality; for she had heard how a colored man, who had wandered into the cemetery on a hot night and fallen asleep on the flat top of a tomb, had been arrested as a vagrant and fined five dollars, which he had worked out on the streets, with a ball-and-chain attachment, at twenty-five cents a day. Since that time the cemetery gate had been locked at night.

So Sophy stayed outside, and looked through the fence. Her poor bouquet had begun to droop by this time, and the yellow ribbon had lost some of its freshness. Sophy could see the rector standing by the grave, the mourners gathered round; she could faintly distinguish the solemn words with which ashes were committed to ashes, and dust to dust. She heard the hollow thud of the earth falling on the coffin; and she leaned against the iron fence, sobbing softly, until the grave was filled and rounded off, and the wreaths and other floral pieces were disposed upon it. When the mourners began to move toward the gate, Sophy walked slowly down the street, in a direction opposite to that taken by most of the people who came out.

When they had all gone away, and the sexton had come out and locked the gate behind him, Sophy crept back. Her roses were faded now, and from some of them the petals had fallen. She stood there irresolute, loath to leave with her heart's desire unsatisfied, when, as her eyes sought again the teacher's last resting place, she saw

lying beside the new-made grave what looked like a small bundle of white wool. Sophy's eyes lighted up with a sudden glow.

"Prince! Here, Prince!" she called.

The little dog rose, and trotted down to the gate. Sophy pushed the poor bouquet between the iron bars. "Take that ter Miss Ma'y, Prince," she said, "that's a good doggie."

The dog wagged his tail intelligently, took the bouquet carefully in his mouth, carried it to his mistress's grave, and laid it among the other flowers. The bunch of roses was so small that from where she stood Sophy could see only a dash of yellow against the white background of the mass of flowers.

When Prince had performed his mission he turned his eyes toward Sophy inquiringly, and when she gave him a nod of approval lay down and resumed his watch by the graveside. Sophy looked at him a moment with a feeling very much like envy, and then turned and moved slowly away.

¶ **Source:** Richard A. Baker, Jr., **Black Literature in America** (New York: McGraw-hill, 1971), 117-25.

Question

1. According to the story, how does public opinion play an important role in the life of Southern white people? Is this universal? Discuss freely.

2. What is the significance of the old regime and family pride as shown in the case of Miss Myrover?
3. What ultimately objects Miss Myrover's teaching a colored school?
4. In which period is the story happening? And in what part of the U.S.A. does the story take place? Is the racial discrimination strong there?
5. Explain the following terms in connection with the context of the story: "Aristocracy," "Pedigree," "the new order of things," "a shrine for the family." and "darkeys"
6. Discuss the character of old Mrs. Myrover.
What does she represent? Is such character similar to a person in our real life?
7. What foreshadows Miss Myrover's death?
8. State the techniques Chesnutt used in writing "The Bouquet."
Cite examples to support each technique.
9. What message did Chesnutt want to convey to his reader concerning the black-and-white relationship?
10. What is the symbol of "The Bouquet"?
11. What does "Prince" symbolize?
12. What is the theme of this story? Do you like this story or not?
Give examples to support your answer.

"Harlem's beautiful new housing and wide, well-lit streets were certain to draw the black elite; and only 20 years (from 1897) later, Harlem was black from 130th to 145th Streets, from Madison Avenue on the east to Seventh Avenue on the west."

Stewart Benedict: The Literary Guide
to the United States.